

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 230/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], obchodnej spoločnosti DEMAKS, s. r. o., Severná 26, Veľký Šariš, obchodnej spoločnosti BIO NATURA s. r. o., Diamantová 1, Košice, zastúpených advokátom JUDr. Róbertom Selvekom, Němcovej 30, Košice, a obchodnej spoločnosti O. B. REAL Košice s. r. o., Kováčska 49, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 K 31/2012 z 23. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], obchodnej spoločnosti DEMAKS, s. r. o., obchodnej spoločnosti BIO NATURA s. r. o., a obchodnej spoločnosti O. B. REAL Košice s. r. o., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], obchodnej spoločnosti

DEMAKS, s. r. o., Severná 26, Veľký Šariš, obchodnej spoločnosti BIO NATURA s. r. o., Diamantová 1, Košice (spolu ďalej len „sťažovatelia v 1. až 3. rade“), a obchodnej spoločnosti O. B. REAL Košice s. r. o., Kováčska 49, Košice (ďalej len „sťažovateľ vo 4. rade“; spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 K 31/2012 z 23. februára 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovatelia k priebehu konania pred všeobecnými súdmi v sťažnosti uvádzajú, že „[o]kresný súd Prešov v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu [REDACTED], správcom ktorého je [REDACTED], o návrhu navrhovateľov 1. [REDACTED], 2. DEMAKS, s. r. o., 3. BIO NATURA s. r. o. a O. B. REAL Košice, s. r. o. na zrušenie uznesení prijatých na schôdzi veriteľov konanej dňa 27. 2. 2015 uznesením sp. zn. 1 K 31/2012-2914 zo dňa 23. 02. 2016, rozhodol tak, že návrh na zrušenie uznesení prijatých schôdzou veriteľov úpadcu [REDACTED], [REDACTED], konanej dňa 27. 2. 2015 dňa 27. 2. 2015 so začiatkom o 13:30 hod. v konferenčnej sále budovy [REDACTED], [REDACTED], zamietla. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 03. 2016.“.

Sťažovatelia namietajú, že «uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 1 K 31/2012-2914 zo dňa 23. 02. 2016, ktorým rozhodol o zamietnutí návrhu Sťažovateľov je nesprávne a nespravodlivé a týmto uznesením bolo zasiahnuté do ich základných práv, ktoré sú garantované Ústavou Slovenskej republiky. Nakoľko, podľa § 198 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“) nie je proti uzneseniu vydanému v konaní podľa ZoKR prípustné odvolanie, dovolanie ani mimoriadne dovolanie, a jedinou možnosťou Sťažovateľov ako sa domáhať ochrany svojich práv je ústavná sťažnosť.

Vzhľadom k tomu, že v prípade veriteľov [REDACTED], DEMAKS, s.r.o., BIO NATURA s. r. o., OB REAL Košice, s. r. o., uznesenie o nepriznaní práva hlasovať

nenadobudlo právoplatnosť (nebolo predbežne vykonateľné), a pohľadávka uvedeného veriteľa bola v čase konania schôdze uznaná, čo znamená, že bola zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti, mali uvedený veritelia právo hlasovať na schôdzi veriteľov vedenej správcom pod sp. zn. 1 K/31/2012 konanej dňa 27. 2. 2015 v [REDAKOVANÉ], v súlade s ustanovením § 35 ods. 4 ZKR.

Tým, že správca postupoval priamo v rozpore s ustanoveniami § 35 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, vybočil extrémne z medzí zákonnosti – hrubo porušil zákon.».

Sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú, že napadnuté rozhodnutie „je v príkrom rozpore s právom Sťažovateľov na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany“, a v tejto súvislosti konštatujú, že „[s]účasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany“.

Na základe týchto skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo Sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 K 31 /2012-2914 zo dňa 23. 02. 2016 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 K 31/2012-2914 zo dňa 23. 02. 2016 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

Krajského súdu v Košiciach je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy tohto konania vo výške 303,16 € na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z doložky právoplatnosti vyznačenej na napadnutom rozhodnutí, ktoré tvorí prílohu sťažnosti, vyplýva, že napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 2. marca 2016. Posledný deň lehoty na podanie sťažnosti pripadol na 2. máj 2016 (pondelok). Sťažovatelia odovzdali sťažnosť osobne do podateľne ústavného súdu až 27. júna 2016, teda zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02).

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03).

Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Pokiaľ sťažovatelia odvodzujú počítanie dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti od doručenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoKR 10/2016 z 10. mája 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým bolo odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu odmietnuté, ústavný súd nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia uvádza, že opravný prostriedok, ktorý nie je prípustný, nie je možné považovať za účinný právny prostriedok nápravy.

Navyše sťažovatelia sťažnosťou nenapádajú uznesenie krajského súdu, a preto ústavný súd pri posudzovaní, či bola dodržaná lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, neprihliadal na sťažovateľmi podané neprípustné odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu a ani na uznesenie krajského súdu, ktorým bolo odmietnuté.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej sa všeobecný súd nemohol dopustiť porušenia označených práv sťažovateľa, keď v súlade s Občianskym súdnym poriadkom (platným a účinným v čase rozhodovania všeobecného súdu) a v súlade s judikatúrou ústavného súdu odmietol opravný prostriedok (z dôvodu, že je vylúčený), a taktiež nemožno od tohto rozhodnutia odvíjať začatie plynutia lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 81/2012, III. ÚS 370/2010).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že s poukazom na dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, sa z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa vo 4. rade, pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu, rovnako tak nepovažoval za potrebné zaoberať sa odstránením nedostatku splnomocnenia sťažovateľov v 1. až 3. rade spočívajúceho v predložení fotokópie splnomocnenia, ktorá ani do predbežného prerokovania sťažnosti nebola doplnená originálom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017